

A Fővárosi Ítéltábla a Harsányi és Baltay Ügyvédi Iroda (fél címe 2, ügyintéző: dr. Baltay Levente ügyvéd) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a I.rendű alperes neve I. rendű, a Jaczkovics Ügyvédi Iroda (fél címe 3, ügyintéző: dr. Góg Zsuzsanna ügyvéd) által képviselt II.rendű alperes neve (II.rendű alperes címe) II. rendű és a Dudás Gábor Ügyvédi Iroda (fél címe 4, ügyintéző: dr. Dudás Gábor ügyvéd) által képviselt III.rendű alperes neve (III.rendű alperes címe) III. rendű alperesek ellen kártérítés iránt indított perében - amely perbe a dr. Csuka György ügyvéd (fél címe 5) által képviselt Alperesi beavatkozó (fél címe 1) a II. rendű alperes pernyertessége érdekében beavatkozott - a Fővárosi Törvényszék 2012. október 25. napján kelt 39.P.22.599/2009/62. számú ítélete ellen a felperes részéről 63. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy - 15 napon belül - fizessen meg a II-III. rendű alpereseknek személyenként 10.000 (Tízezer) forint plusz áfa összegű fellebbezési eljárási költséget.

A le nem rótt 807.200 (Nyolcszázhétezer-kettőszáz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A felperes felesége, ...né 2007. július 26-án elesett az otthonában, és megütötte a gerincét. Még aznap jelentkezett a III. rendű alperes jogelődjeként működő ... (...) ...n, ahol a másnap elvégzett röntgenfelvétel nem mutatott ki gerinctörést. ...né 2007. július 27-én azzal bocsátották otthonába, hogy teljes terheléssel járhat, de felhívták, hogy 10 nap elteltével jelentkezzen kontrollra a szakrendelőben. Az otthoni ápolás ellenére a felperes feleségének az állapota folyamatosan romlott, mozgásképeségét fokozatosan elvesztette, majd végtagzsibbadás és keringési zavarai miatt 2007. szeptember 13-án háziorvosi beutalással felvették a II. rendű alperesi kórházba. Az ott elvégzett 2007. szeptember 27-ei MR vizsgálat a lumbális gerincszakaszon elhelyezkedő Th. X. csigolya törését mutatta ki. A beteg idős

korára, egyéb betegségeire és gerincének súlyos fokú degeneratív elfajulására tekintettel nem hajtottak végre műtéti beavatkozást, ...né a II. rendű alperes rehabilitációs kórházi osztályán kezelték 2007. december 5-én bekövetkezett haláláig. A halottvizsgálati bizonyítvány szerint a halál közvetlen oka szívelégtelenség volt.

A felperes keresetében a Ptk. 355. § (1) bekezdése alapján 10.000.000 forint nem vagyoni és 90.000 forint vagyoni kártérítés egyetemleges megfizetésére kérte kötelezni a II-III. rendű alpereseket. Arra hivatkozott, hogy felesége kezelése során orvosszakmai szabályszegés történt, mivel késedelmesen végezték el az MR vizsgálatot, holott a csigolyatörés balesetet követő diagnosztizálása esetén még javallott lett volna a műtét. A megfelelő kezelés elmaradása vezetett felesége immobilitásához, majd közvetett kiváltó okként a halálához.

Az elsőfokú eljárás során a felperes és az I. rendű alperes között a per megszüntetésre került.

A II. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta, hogy ...né mintegy két hónappal a balesetet követően vették fel a kórházba, melyre figyelemmel az MR vizsgálat elvégzése, és a helyes diagnózis felállítása tekintetében mulasztás nem terheli. Álláspontja szerint az alkalmazott terápia megfelelt a beteg életkorának, általános állapotának és a kórelőzményeknek.

A III. rendű alperes ellenkérelme ugyancsak a kereset elutasítására irányult. Hangsúlyozta: a betegnél nem jelentkeztek olyan neurológiai tünetek, melyek a negatív röntgenfelvétel ellenére indokoltá tették volna a balesetet követő azonnali MR vizsgálatot.

A beavatkozó a II. rendű alperes pernyertességét támogatta, és ugyancsak a kereset elutasítását kérte.

Az elsőfokú bíróság ítéletével elutasította a keresetet, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a II. és a III. rendű alpereseknek személyenként 25.000 forint plusz áfa perköltséget, valamint a III. rendű alperesnek további 54.480 forintot. Megállapította, hogy a le nem rótt 605.400 forint kereseti illetéket az állam viseli. Döntésének jogi indokolása szerint az egészségügyről szóló 1997. évi CLIV. törvény (Eütv.) 244. §-a alapján alkalmazandó Ptk. 318. § (1) bekezdésén keresztül érvényesülő Ptk. 339. § (1) bekezdése értelmében azt vizsgálta, hogy a II. és a III. rendű alperesek a szakma szabályai által előírt gondossággal jártak-e el ...né kezelése során, és az esetleges szakmai szabályszegés okozati összefüggésben állt-e a beteg hanyatló egészségi állapotával, majd a 2007. december 5-én bekövetkezett halálával. Az aggálytalan orvosszakértői vélemény és annak szóbeli kiegészítése alapján úgy foglalt állást, hogy a III. rendű alperest nem terheli mulasztás a tekintetben, hogy a balesetet követően nem végezte el a beteg MR vizsgálatát. A 2006. július 27-ei röntgenfelvétel és az akkori neurológiai tünetek ugyanis nem vetették fel a csigolyatörés gyanúját. Erre figyelemmel az ... a szakmai

szabályoknak megfelelően járt el a baleseti sérülések ellátása során. Tőle eltérően a II. rendű alperest mintegy kéthetes mulasztás terheli, hiszen a csigolyatörésre utaló neurológiai tünetek már kialakultak akkor, amikor a felperes feleségét felvették a kórházba, vagyis az MR vizsgálatot 2007. szeptember 13-án haladéktalanul el kellett volna végezni. A műtéti beavatkozás azonban a helyes diagnózis korábbi felállítása esetén is ellenjavallt lett volna, mivel a szívével már operált, cukorbeteg, időskorú asszonynál ez halálos kockázatot jelentett. Gerincének meglévő nagyfokú degeneratív elváltozása és más súlyos megbetegedései mellett ...né gyógyulási esélyeit maga a baleset bekövetkezése rontotta le oly mértékben, amely végül a halálához vezetett. Erre figyelemmel az okozati összefüggés hiánya miatt utasította el az alaptalan kártérítési keresetet. Nem tartotta szükségesnek a további szakértői bizonyítást, mivel a szakvélemény ismételt kiegészítése sem támasztotta volna alá az oksági kapcsolatot a diagnosztikai késedelem és a beteg halála között.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes jelentett be fellebbezést, melyben annak megváltoztatását és a kereset teljesítését kérte. Fenntartotta, hogy az MR vizsgálatot 2007. július 27-én el kellett volna végezni, hiszen a feleségénél enyhe fokban már akkor is jelentkeztek azok a neurológiai tünetek, melyek csigolyatörésre utaltak. Az MR vizsgálat szükségességét az akkor használatban lévő neurológiai szakkönyv általa csatolt részei is alátámasztják, és helyes értékelése esetén az orvosszakértői vélemény is ezt bizonyítja. A szakvéleményből kiemelte azokat a megállapításokat, miszerint gerincsérülés gyanúja esetén a CT vagy az MR az alkalmazandó diagnosztikai eljárás, melyet a feleségénél mintegy kéthónapos késedelemmel végeztek el. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok helytelen értékelése alapján jutott arra a következtetésre, hogy a késedelem és a felesége halála között nincsen okozati összefüggés. A helyes diagnózis 2007. június 27-ei felállítása esetén ugyanis még javallott lett volna a műtéti beavatkozás, és megfelelő kezelés esetén megelőzhető lett volna a bénulás, majd a teljes immobilitás miatt bekövetkező halál.

A II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor elutasította a további szakértői bizonyításra irányuló felperesi indítványt, és az aggálytalan szakvéleményre alapította döntését. A szakvélemény ugyanis kétségmentesen bizonyítja, hogy a diagnosztikai késedelem nem áll okozati összefüggésben a felperes feleségének a halálával.

A III. rendű alperes fellebbezési ellenkérelme ugyancsak az elsőfokú bíróság ítéletének a helyes indokain alapuló helybenhagyására irányult. Vitatta, hogy 2007. július 27-én felmerült az MR vizsgálat indikációja. Hangsúlyozta: a műtéti beavatkozás már 2007 júliusában is ellenjavallt lett volna, mivel az aggálytalan szakértői vélemény szerint akkori gerincelfajulására és a már meglévő betegségeire figyelemmel, a felperes feleségénél az operáció halálos kockázattal járt.

A beavatkozó csatlakozott a II. rendű alperes fellebbezési ellenkérelméhez.

Az elsőfokú bíróság ítéletének jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt, ezért azt a Fővárosi Ítélőtábla teljes terjedelmében felülbírált.

A felperes fellebbezése alaptalan.

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg a tényállást, arra alapított érdemi döntésével és annak jogi indokolásával a Fővárosi Ítélőtábla maradéktalanul egyetértett, ezért okfejtését csupán a fellebbezésre tekintettel egészíti ki a következőkkel.

A felperes fellebbezésében továbbra is azzal érvelt, hogy a felesége kezelésében résztvevő egészségügyi intézmények nem a tőlük elvárható gondossággal jártak el felesége kezelése során, mivel indokolatlanul késedelmesen végezték el a gerinctörés diagnosztizálásához szükséges MR vizsgálatot. Elsősorban az ... mulasztását emelte ki, arra hivatkozva, hogy a baleset bekövetkezésének az időpontjában a felesége még nem volt olyan rossz állapotban, amely ellenjavallttá tette a gerincműtétet, annak végrehajtásával megelőzhető lett volna az immobilitás kialakulása, amely végső soron a felesége halálához vezetett. Ez az érvelés a Fővárosi Ítélőtábla álláspontja szerint nem elfogadható, mivel az aggálytalan orvosszakértői vélemény nem tárt fel a III. rendű alperes jogelődje részéről olyan orvosszakmai hibát, amely megalapozná kártérítési felelősségét.

A balesetet követő ambuláns ellátás során a felperes feleségénél hiánytalanul elvégezték minden olyan vizsgálatot, amelyre az otthoni elesésből származó ütődés esetén szükség van. Az ambuláns lapon rögzítették, miszerint felvételét követően a beteg státusza nem utalt idegrendszeri károsodásra, hiszen nem észleltek nála durva neurológiai eltérést. A lumbális gerincszakaszon jelentkező erős fájdalomra figyelemmel elvégezték az ilyenkor szokásos fizikális vizsgálatokat, melyek kimutatták, hogy mozgásra és ütögetésre a fájdalom fokozódott. Ez a fájdalomérzet - amint az a felperes által csatolt neurológiai szakkönyv 28. és 32. oldalán is leírásra került - nem a neurológiai tünetek közé tartozik, hanem kórjelzőként kell értékelni. Ez megtörtént, mivel elrendelték a beteg röntgenvizsgálatát, amely nem mutatott ki gerinctörését. Ebben az esetben az orvosszakmai szabályok a gerincsérült beteg „követését” írják elő, de neurológiai tünetek nélkül és negatív röntgen mellett nem teszik kötelezővé az azonnali MR (vagy CT) vizsgálatot [a felperes által csatolt radiológiai szakkönyv 71. oldala]. Ebből következően a felperes felesége a szakma szabályainak megfelelő kezelésben részesült az ...-ban, hiszen azzal bocsátották otthonába, hogy 10 nap múlva jelentkezzen kontrollvizsgálatra a szakrendelőben. Az ambuláns lapon feltüntetett kontrollvizsgálat célja ugyanis a beteg követése volt. A megfelelő időben elvégzett kontrollvizsgálat lehetőséget biztosított volna annak felmérésére, hogy miként változott a beteg állapota, kialakultak-e a gerinctörésre utaló neurológiai tünetek. Erre nézve azonban a felperes nem terjesztett elő tényállást, nem adott arra magyarázatot, hogy a folyamatos állapotrosszabbodás ellenére a felesége miért nem jelent meg a kontrollvizsgálaton. Ennek elmaradása viszont nem róható a III. rendű alperes hátrányára, mivel jogelődje megtette a betegkövetés érdekében szükséges intézkedést.

Az a felperesi érvrendszer sem támasztható alá bizonyítékokkal, hogy közvetlenül a balesetet követően még javallott lett volna a gerincműtét. A kockázatonövelő tényezők ugyanis már a baleset pillanatában fennálltak. A korábbi szívűtét utóhatásaira, a változatlanul fennálló szívelégtelenségére, cukorbetegségére, súlyos degeneratív gerincelfajulására, valamint az idős korából eredő általános egészségkárosodására figyelemmel a felperes feleségénél a gerincűtét végrehajtása halálos kockázattal járt. Ebben a helyzetben az Eűtv. 129. § (2) bekezdés b) pontja kizárja a szakorvos által választható (és vállalható) kezelési módszerek közül a műtėti beavatkozást annak legsúlyosabb fokú kockázatára tekintettel.

A gerincűtét negatív indikációját erősítette a lumbális gerincszakaszt érintő nagyfokú degeneratív elváltozás, amit a felperes feleségénél már a 2007. július 27-én elvégzett vizsgálatok alkalmával észleltek. Ezt a károsodást dr. ... orvosszakértő a személyes meghallgatása során úgy jellemezte, hogy a felperes feleségénél „űveggerinc” alakult ki, és nem létezik olyan csavar, amely ezt összefogná [43. sorszámú jegyzőkönyv]. Ezek szerint a műtėti beavatkozás nem segítette volna elő a felperes feleségének a gyógyulását, vagyis nem tartozott a beteg egészségi állapota által indokolt terápiaák közé.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor az aggálytalan szakértői véleményt elfogadta az ítékezés alapjául. Annak mellőzése nem volt indokolt, hiszen a szakvélemény elkészítésében résztvevő szakértőkkel szemben kizárási ok nem merűlt fel, és pártatlanságukhoz sem fűrt kétség [Pp. 178. §]. A szakvélemény alapján az elsőfokú bíróság helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy mindkét alperes kimentette magát a kártérítési felelősség alól. A III. rendű alperes a szakvéleménnyel sikeresen bizonyította, hogy nem sértette meg a szakmai szabályokat, és az egészségügyi intézménnytől elvárható gondossággal járt el a felperes feleségének a kezelése során. A II. rendű alperes vonatkozásában a szakvélemény a kártérítési felelősség konjunktív feltételei közül az okozati összefűggés fennállását cáfolta: azt, hogy a kéthetes diagnosztikai késedelem vezetett a felperes feleségénél kialakult immobilitáshoz illetve a halálához [Ptk. 339. § (1) bekezdés].

A kifejtettekre figyelemmel a Fűvárosi Ítéltűtábla a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - a Pp. 254. § (3) bekezdése szerint helyes indokaira utalással - helybenhagyta.

A Pp. 78. § (1) bekezdése értelmében az eredménytelenűl fellebbező felperes köteles megtéríteni a II-III. rendű alperesek részére a jogi képviselőtűk ellátásával felmerűlt fellebbezési eljárásí költségeiket. Ennek összegét a Fűvárosi Ítéltűtábla a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5), (6) bekezdései alapján a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenység arányában mérlegeléssel állapította meg, amelyhez a 4/A. § szerint hozzáadódik az áfa.

A felperes teljes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a szerint az állam viseli.

Budapest, 2013. szeptember 4.

Dr. Sághy Mária s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csordás Csilla s. k.
előadó bíró

Dr. Kincses Attila s. k.
bíró